

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

APARE ÎN FIE-CARE DUMINICĂ

Abonament, pe an în țară . . . Lei 5 | Abonament, pe an în străinăt. Lei 8
 „ „ 6 luni în țară. „ 3 | Un număr 15 bani

Manuscrisele nepublicate se ard.

COMITETUL DE REDACȚIE:

P. Garboviceanu
C. Rădulescu-Motru
G. Coșbuo
I. Otescu
P. Dulfu

G. Adamescu
V. S. Moga
N. Nicolaescu
Const. C. Popj-Tașcă
Gr. Teodossiu.

Redacția și Administrația Str. Mântulése, No. 8.

S U M A R:

Albina, 10 Maiü.— *G. Coșbuo*, Intemeierea regalității.— *Carmen Sylva*, Din lumea zinelor.— *Al. Munteanu*, Cântec patriotic.— *L. Bachelin*, Castelul Peleş.— *Gr. Teodossiu*, Mijloc de propagăre.— *Ion Tănăsescu*, Serbări școlare.— *Nicolae I. Ripceanu*, Librăriile rurale.— *Th. Zaharescu*, Frigurile.— *N. Bibiri*, De ce Românii se însoră mai târziu de cât străinii.— *Irimia Popescu*, Locuința poreului.— Pentru copiii săraci.— Societăți culturale.— Apel.— *Constantin Tănase*, Din pricina beției.— Serbări de 8 Aprilie.— Către d-nii cultivatori de moși.— *Iliescu Dumitru*, Fapte laudabile.— Mulțumiri.— Bibliografie.— Răspunsuri la întrebările din No. 23.— Posta redacției.— Prețul cerealelor.

Ilustrațiuni: M. M. L. L. Regele și Regina României.— Ferăstră colorată din camera de culcare a Regelui (Castelul Peleş).— Ferăstră colorată din sala de musică din castelul Peleş.— Deilarea prizonierilor turci pe dinaintea Principelui Carol.— O retragere cu torțe.— Majestățile Lor Regale și Regina la vânătoare.

10 MAIÜ

Luăm din inimă parte, împreună cu totă suflarea românescă, la serbarea zilei de 10 Maiü, care are pentru țară o întreită însemnătate: la 10 Maiü 1866 Carol I, chemat la tronul României, a intrat în Bucuresci; la 10 Maiü 1877 s'a proclamat independența țării, când armele noastre s'aü încrucișat cu ale Turcilor; la 10 Maiü 1881 România s'a înălțat la rangul de regat.

Dea Cerul, ca faptele tuturilor patrioților cari aü luptat în toate aceste momente istorice, să fie de-apururea pildă vie de virtute pentru strănepoți și ele să-i îndemne a lucră mări departe pe drumul arătat.

«ALBINA»

ÎNTEMEIEREA REGALITĂȚII

Când a intrat în țara care-l alesese Domnitor, Prințul Carol a ȃis către cei ce-l ıntampinara: «In clipa ın care am pus piciorul pe acest pamint cu sfințenie aperat, am și devenit Român. Cetatean astadi, iar mane soldat, de va fi nevoe, Eu voiu ım-partasi cu Românii și sórta cea bună și sorta cea rea».

Un-spre-dece ani a fost, după vorbele sale, numai cetatean, dar a venit și nevoia când a trebuit să fie soldat, și pe cât a fost de ınțelept cetateenul, pe atâta a fost soldatul de vrednic.

Cât a ținut resboiul, el n'a avut astamper și alinare. Cinci luni ıncheiate a stat tot ın tabera, ın mijlocul oștirii luptatore, ba de multe ori ın focul plumbilor, și era cu capul ıntr-o sută de părți: tote trebuia să le scie, tote să le vadă, tote să le cârmuiască, și să respunda pentru toți și pentru tote.

Nascut dintr'un neam de ómeni resboinici, El ınsuși are porniri spre fapte viteze. I-a fost dragă oștirea, și de aceea ındata ce s'a aședat ın scaun a ınceput să-și ıntemeieze cu tot dinadinsul oștire statatore. A găsit la venirea Lui puțintică oștire, dar cu străduință multa și cu mai multa voință a tot sporit-o, facend-o asemeni oștirilor vechi ale altor țări. Și cât de bine ne-a prins oștirea! Dacă ne gasea resboiul fără oștire ındeajuns, ori cu óste neingrijita, noi pote că și adi am fi plătit Turcilor bir.

Și-a făcut o oștire viteză, căci Românii din firea lor sînt porniți spre lupta drepta a vitejeii, și, cu puțină trudă, faci din ei oșteni desavirșiți. Vechii Voevodi aveau oștiri puternice nu prin mulțimea lor, ci prin voinicie și ıscusința. Cantecele ferentarului dice:

Iute ca sageta tabera străbate,
Bate singur dece, cinci-spre-dece bate,
Ferentar sînt eu!

M.M. L.L. Regele și Regina României.

A fost o vreme, când singurii noi Români aveam oștire stătătoare în toate țările de pe atunci ale Europei. Țările pe atunci aveau numai lefegii, oșteni plătiți, cari după isprăvirea războiului se împrăștia; iar oștirea noastră era, după felul oștirilor de astăzi, nu adunată în pripa primejdiei și risipită după isprăvirea răului, ci tot-d'a-una sub arme pe lângă voevod. E adevărat că legea, limba și moșia ne-au fost mintuitori noștri; lor le mulțumim viața pe care ne-am strecurat-o prinr'atâtea primejdii ale vécurilor. Dar legea ne-am apêrat-o cu sabia, cu sabia ne-am apêrat și moșia. Dumneșeul nostru a fost un Dumneșeu al războielor, și numai oștile ne-au mântuit capul.

Grija cea dintâi și cea de pe urmă a marilor Voevođi, pe câți i-am avut noi de-alungul vremii, a fost întărirea nêmului nostru. Nêmul românesc a fost și este neam statornic aședat. De când își aduce lumea aminte, pe noi aicea ne scie, pe marginile Dunării și pe còstele Carpaților. Acesta ne-a fost, pòte, norocul cel mai mare dintre câte le-am avut. Au răsărit nêmuri de atunci — căci sint două mii de ani — și s'au stins, iar noi am răzbit prin vécuri și-am rămas tot unde am fost. Au venit peste noi limbă străine și au căutat să ne împrăștie ori să ne împingă în lături, ca să-și facă loc, și pòte că ne-au clintit vremelnicesce și ne-au revêrsat pe de lături, dar pre cum apa valului isbit pe țerm se scurge iarăși la matcă, așa și noi ne-am întors la locul aședării de baștină.

S'a adevărit cu noi vorba, că apa trece pietrele rămân

Rêul care nu ne-a lăsat să ne întărim într'ajuns, a fost că aveam două domnii, a Munteniei și a Moldovei. Și eram împărțiți în fața dușmanilor.

Și rêul s'a tot sporit, și-n urmă Turcii ne au copleșit, așa că mai mult de-o sută de ani n-am avut nici Domn nici țară, căci țara ne era robită și Domnul un slujbaș al Turcilor.

Dar rêul acesta ne-a deschis ochii și ne-a arătat primejdia. De când am început să răsufâm iarăși, cel dintâi gând ne-a fost Unirea Domniilor.

Strămoșii noștri or fi înțeles ei ce bine le-ar fi adus unirea Moldovei cu a Munteniei, dar pòte vremile și străduințele dușmanilor nu le-au îngăduit s'o facă. De odată cu unirea țărilor surori noi am ajuns s'avem un Domn statornic ales de noi, nu trimes cu de-asila de Turci și de Ruși. Cel din-

tâiu Domn al Românilor uniți, vrednicul de amintire vecinică, Alexandru Ión Cuza, nu erà intru tôte pe voia stăpânilor, cari ne ținură parte în potriua Turcilor și ne-au ajutat să ne unim. Ele cereau să ne alegem un Prinț dintr'un neam de Domnitori străini. Atunci am ales pe Prințul Carol.

Némul nostru, unit fiind, s'a deșteptat tot mai mult, a prins puteri din an în an tot mai temeinice, și se simția tot mai în stare să fie volnic pe sórta lui. Domnia statornică ne-a adus o óste statornică; și ast-tel, bizuindu-ne pe trăinicia némului, pe Domn și pe óste, la 1877 când s'au încurcat Turcii iarăși în rėsboiú cu Rușii, némul românesc s'a simțit tare în deajuns ca să scuture jugul robiei turcesci. Și ca să dovedim, că sîntem vrednici de libertate, am trimes oștirile nóstre peste Dunăre să se măsoare cu Turcii.

La patru ani după rėsboiú, la 1881 Domnia noastră a fost radicatã în vaza lumii și pusã alături că stăpânirile străine cele de tréptã mijlocie. Cã pân'atunci Domnia noastră erà Principat, iar Domnitorul nostru erà Prinț sau Vodã. De la 1881 țara noastră e regat, iar Domnitorul e Rege.

De acu înainte scaunul țării nóstre se va moșteni din tatã în fiú, adecã fiul cel mare, întâiul nãscut --- fetele n'au dreptul să domnescã — va stã pe scaunul României după mórtea tatãlui sãu. Așã spun legile țării.

Dar dintr'un început chiar, după voia lui Dumneđeú, s'a făcut o schimbare în legea moștenirii tronului. Domnitorul nostru n'a avut parte de copii — a avut numai o copilã, pe principesa Maria, care a murit în vîrstã de trei ani. Și ast-f l scaunul țării nóstre i se cuvenia fratelui mai mare al Domnului, Prințului Leopold. Dar El n'a primit scaunul, lãsându-l fiului sãu Ferdinand.

El, decí, nepotul de frate al Domnitorului Carol, e nãdãjduitul urmaș în scaunul Domniei românesci după Carol I.

Precum fie-care om cautã să-și întemeieze o vatrã de moșnean, să ridice o casã pentru ai sãi, așã și Domnul Carol și-a clãdit castelul Peleș la Sinaia, ca să fie cuibul familiei Hohenzolern și vatra de moșneni ai celor din familia domnitóre.

De-acu înainte numai ajutorul lui Dumneđeú să se reverse asupra némului și a țarei nóstre, căci noi cei de astãđi am pus o temelie neclintitã Domniei românesci, ne-

am svîrcolit să întărim némul, unindu-l sub un singur cap, pornindu-l pe calea Dreptății și a Luminii, și prin încordările noastre am făptuit așa de mărețe fapte în cât vor fi de vecinică pemenire prin cărți și ca un vecinic sôre vor străluci prin vécuri strănepoșilor noștri.

Numai de la cumințenia noastră a tuturor atirná de acum pe lingă voia Celui-de-sus, sórta Românilor. Să ne încredem ca și pîn'acum în puterile némului nostru și să fim gata de luptă și de jertfe când e vorba de țara în care zac înmormintate ôsele părinților noștri și, iubindu-ne unii pe alții, să adunăm tóte názuințele vieții noastre în spre o singură țintă a némului întreg, spre ținta cea cuprinsă într'aceste patru vorbe: Patria și dreptul mîeú.

George Coșbuc.

DIN LUMEA ZÎNELOR

DE

CARMEN SYLVA

ședată pe o stîncă, stam în pădurea seculară, unde brazii cădënd de bătrânețe se aplecaú unii peste alții și zăceau încărcați de mușchi, înconjurați de «ciocurile berzelor» și de «nu mă uita.» Mă uitam cum sare Peleşul prin mijlocul pădurei, săltând din cascadă în cascadă, sêlbatic furios, spumegos, răcoros și tînér, ca un copil de munte ce este. El nu vrea să scie nici de stavilî, nici de greutăți; nici carte nu prea scie Peleşul, căci nu se prea încumetă cu citirea și cu scrierea. Iar dînsul mă spune:

— «Nu sciú carte nici zînele de pe vírfurile de unde viú, căci, dac-ar fi sciut, m'ar fi învățat și pe mine.»

Cu ce ochi mirați mă privi el, când îl întrebaí ce învățase pe acolo:

— «Ce-am învățat? Hm! frumósă întrebare! par-că slovele și mîzgălelile vóstre sînt bune la ceva!»

Apoi ímî povestí tótă sciința zînelor, care e alta de cât a ómenilor. Ele sînt care fac munții și rîurile, muschiul și florile. «Incércă, dacă-ți dá mîna, să faci și tu ca ele! Eí, cu scrierea și cu citirea vóstră puteți să faceți atât?»

Tot ele dau culorî florilor și ce pensule subțiri și degete dibace trebuie să aî ca să vopsescî fulgii unui colibri, cari cu tôte astea nu sînt nimic pe lingă ce mai pot ele să facă. Cât despre *edelweis* (1) e tăiat chiar din rochia zînelor, țesut din zăpada munților; și dinsele au dat flórea acésta pășunilor, ca să fie tot așa de albe vara, ca iarna. Când le e sete, se lipesc pe lingă cócăze și câte odată deșartă și paharul amărăluței, pe care plóia o schimbă într'o licóre ardătoare, ce aprinde buzele.

— La ce le folosesc clopoțeiî ?

— «Ca să facă gălăgie. Ele sună de câte-orî se nasce câte un copil pe pămînt, căci tot zînele ne aduc și copiii. Ii culcă în cuiburi de flori și pe urmă gling — gling! sunați clopoței, pînă ce mamele își găsesc comóra.»

Au sunat și pentru mine odată, clopoțeiî, și ascultându-i am găsit un copilaș drăguț. Eră alb ca laptele, micuț și fraged, vorbea nespus de duios și eram fericită, fericită! Dar Peleşul n'a voit să mi-l lase, eră gelos și mi l-a luat... Copilașul strigă mereu: «Peleşule! Peleşule!» iar într'o ȃi s'a dus după el, departe, fórte departe și nu s'a mai întors.

An cu an, am tot așteptat de-atuncî pe țărml Peleşului, dór-dór l-oiu vedeà întorcendu-se, dar n'a mai venit.

Am așteptat atât încât pèrul a început să-mi albescă. E alb părul mîeu? Nu, e numai puțin praf de edelweis, pe care zînele mi l-au aruncat pe cap, să par mai veselă la față; le-am simțit sburând pe lingă mine și mirosiaü frumos, a cimbru și a levănțică, a viorele și a primăvară. Nu le-am zărit însă, atât eram de cufundată în vorbă cu Peleşul.

— «Ce mi-ai făcut copilașul, îl întrebaî eü, și pentru ce nu mai vor să sune clopoțeiî, pentru mine?»

Așteptam, neliniștită, răspunsul, și iată cum de n'am zărit zînele, pe când treceau alături de mine; căci așa se întimplă: când aî în cap un singur gând, nu mai scii ce se întimplă nici la doî pași de tine. Iar Peleşul îmi ȃise:

— «Cum póte să fie cine-và așa de simplu! Ți-am dus copilașul într'un loc minunat, așa de minunat că de l-ai cunosce n'ai vrea să-ți mai eî odorul înapoi. Acolo el póte să sbóre prin grădină așa de sus, ca un fluture, așa de ușor

(1) Flórea Reginei.

cum tu nici n'ai vădut, nici ți-a trecut prin gând vre-o dată. Acolo bea mîierea trandafirilor și dórme pe marginea unui lac, ascuns în caliciul unui nufăr, pe care valurile îl lăgănă așa de dulce, cum nici o mamă de pe lumea asta nu l-ar puté legănă. Iar din bătaia valurilor se înalță melodii necunoscute, ca și când ar cântă miî de copii împreună — încet, cât se pôte de încet și de dulce. Iar de-asupra concertului acestuia suav, vibréză armoniile grave ale vîntului ce se pierd prin arbori — par-că sînt miî de harpe nevédute, ce cântă împreună — dar tot încet, cât se pôte de încet și de dulce.

«Dintr'o singură bătae de aripî, — căci are și aripî copilașul tîu, — el sbóră mai sus de cât toți vulturii. Așa că nu mai vrei să-l ieî înapoi, chiar în pădurea asta, unde e așa de frumos?»

Iar eî, cu vocea slabă, i-am rîspuns: «Nu.»

Și cu tóte astea zînele treceaî pe lingă mine, fără să bag de sémă și îmi prăfuaiaî părul cu edelweis. Dar într'o ți Peleşul îmi arată o oglinjóră:

— «Ia uîte-te puțin cum te-au gătît zînele! Îți place?»

— «Perî albi! murmurai.»

— «Feréscă Dumneđu! E praf de edelweis, cu care dacă se aruncă asupra cui-vă pôte să vađu tóte lucrurile, și pe față și pe dos.»

— «E mai frumos de cât când poți vedeà lucrurile numai pe față?»

— «Firesce, că darul acesta îți ajută mult și sciî povestî frumos cele întîmplate.»

Intr'adevăr, Peleşul aveà dreptate: sciam să povestesc. Mare bucurie făcî asupra mea descoperirea acésta, dar tot ași fi dorit mai bine să aud sunând clopoțeiî.

Altă dată, ședînd din noî pe țarmul Peleşului, îi spuseî ce are să se întâmple:

— «Dragul mîeu Peleş, gîndesce-te că vor să zidéscă un castel mare, chiar aci, unde am petrecut singuri atâtea césuri fericite. Inchipuesce-ți că vor să dărâme stîncile, să rađu pădurile, și că va trebui să tai lemnele în bucăți chiar tu, după ce ómenii vor doborî arborii din pădure. Peleşule, nu-î așa că tu n'o să-î lași nici odată să facă una ca asta?»

Intr'adevăr, el se îndârji, se supără așa de tare, că se

prefăcû într'un torent furios. Aruncă bucăți de stîncă mari cât casa, luă tóte podurile, în sfîrșit se purtă întocmai ca un rîuleț rēu crescut. Scorbori în așa hal bieții fagi, că începură să se clatine și rēmaseră de atunci aplecați: căți-vă brađi se culcară cu sgomot de-alungul așternutului Peșului, voind mai bine să fie rupți în fiși, de cât îmbucătăți în zidăria unui castel. Și tot atunci Peșul făcû o adevărată rēscólă printre isvórele de munte, care urlară care mai de care :

— «Asta nu! asta nu! La asta nu ne învoim.»

Dar ómenii își închipuiră că vor fi mai tari de cât tóte rîulețele astea rēsculate și începură să sape temelia. Și-au făcut, însă, rēu socotelile. Intr'adevăr, rîulețele erau ăia cu minte, ničí unul nu se mișcă și lucrătorii puteau să lucreze, sãpând și aruncând pãmîntul afară; dar peste nópte, Peșul dedea semnalul din fundul văei și atunci rîulețele rēspundeau într'un glas, pornind unite la asalt, ca un singur om.

În câte-vă cēsuri, rēsbunarea eră îndeplinită; Maică-Dómnē! povrnișurile se surpau în fundul șanțurilor și lucrarea trebuia reîncepută.

Intr'o ăi rēsculații se hotărira să revolte muntele întreg și într'adevăr, el se prăbuși, cu tot ce avea pe dînsul. Brađii cei mai mari plecară la plimbare și se rostogoliră, potcinindu-se, în vale.

Ca și când le-ar fi crescut picióre, iarba, mușchiul, și liveđile, îi urmară; apa luă pãmîntul deslipit pîna și de pe rădăcinele arborilor. Totuși ómenii urmară să sape înainte, tot mai adînc și aședară fundamente, ca pentru fortărăță. Făcură ganguri și galerii, unde se putea merge în picióre și bolte, care ar fi resistat unui bombardament.

Inchiseră Peșul în basinuri, și-l aduseră, în tuburi, pe cherestele. Ca să împartă apa, fu nevoit să alerge prin tótă clădirea, să se sue pe schelele cele mai înalte.

— «Ei, dragul meú Peș, cum a rămas cu rēscóla ta? Măine se pune piatra fundamentală.»

— «Vaí! da, și pe mine mă silesc să alunec prin tuburi vechi de plumb!»

— «Te silesc? Dar cine te silește? Apără-te!»

Atunci bietul rob începû să plângă amar:

— «Să mă apăr? Dar pot? Nu veđi cum m'aú legat în a-furisitele astea de tuburi!»

Și a doua ți piatra fundamentală erà pusă. Musica militară cântă marșuri, ecourile răspunseră din fundul pădurilor; preoții ȑiseră rugăciuni, stropind pietrele cu apă sfințită, pentru ca de aci încolo să nu le mai vatăme duhurile necurate.

Erau acolo și ofițeri și țeranî și boiéri în haîne scumpe; iar noi ne îmbrăcasem în costumul țarei cu vâlul lung cu cămașa brodată.

Ca să mă înveseléscă, mi-aú dat un buchet frumos; dar eú rămăseî în picioare, ascundîndu-mî fața în florî ca să nu mi se vadă lacrămile.

— «Nu-mî trebuie un castel gol, un castel fără copii, ȑiseî buchetului mieú.»

Și de odată mi se părú că aud un freamăt ușor, un murmur de-abea audít, dar pe care-l înțeleseî, cu tot sgomotul corurilor și al fanfarelor.

— «Liniștesce-te, nu mai plânge așa, ȑiceă el; ai puté să faci mulți fericiți în casa ta nouă și-ți vom trimete pe ascuns un musafir, oh! un musafir... Nu vrem să-ți spunem mai mult, pentru că avem de gând să-ți facem o bucurie.»

Privii florile, căci negreșit, ele îmi vorbiseră așa de óre-ce nu mai eră nimenî pe lângă mine.

După ce lumea se împrăstie, mă repeđii spre Peleş.

— «Ascultă, dragul meu Peleş, mi s'a făgăduit o alinare.»

Ca să-i vorbesc mai de aprópe, mă așeđai lângă dînsul și cu mâinile împreunate împrejurul genuchilor, ascultaî:

— «Ah, murmură el, mie nu mi se întîmplă asemenea lucruri!»

— «Da, dar dacă făgăduiala se va împlinî, n'am să te uít nicî pe tine; vei aveă și tu partea ta de fericire, cu atât mai mult că escî nașul castelului.»

— «Puțin îmi pasă, bombăni el înainte, încrețindu-și fața și scuturându-și unda așa de tare, că mă stropî tótă.»

— «Ai să veđi, îl cîocăniî eú, o să fii fericít; după osteneală, gloria!»

— «Gloria, onórea!... prostii, n'am trebuință de onóre, puțin îmi pasă de onóre, cât timp trebuie să staú ascuns de cer, în tuburile astea răutăcióse!»

— «Dar, micuțul meu Peleş, mai la vale te liberezi.»

— «Aşa e, dar în ce hal: jigărit, turbure, întinat ca vai de mine... Aîde, cărăbănesce-te, să nu te mai vîd în ochi!»

— «Dar...»

— «Şterge-o mai repede, sau de nu, te ud şi-ţi aduci aminte multă vreme.»

Şi hop, iată că mă stropi de la cap pînă la picioare.

Eram foarte tristă, căci mi-eră frică să nu fi căzut în disgrația Peleşului, prietenul mieu' vechiū, de care mi-ar fi fost greu să mă despart. Urcăi puțin de-alungul seū şi ajunsei într'un colţ acoperit cu feregi, înalte cât nisce ómeni. Sării de-asupra trunchilor putređi, îndesându-mi picioarele în praful lemnului fin şi roşiatic. Eraū acolo miliarde de furniceī mari, foarte mari, de care mi-eră dejă frică să nu se rēsbune că le-am stingherit; dar albinele şi furnicele nu-mi fac rēu nicī odată, pentru că «sînt de-a lor» şi ne înţelegem foarte bine.

.....

CÂNTEC PATRIOTIC

10 MAIŪ 1899.

*D*in suflet te slăvim pre tine
 Regina ȓilelor de Maiū!
 Tu ne-ai adus lumina vie
 Şi-o parte din cerescul Raiū!

*Lumina ta, 'n puterea-ī sfintă,
 Dumneȓeiască, ne-a deschis
 Ascunsa pōrt'a libertăȓii,
 Şi-a făptuit un dulce vis;*

*Căci a pierit jertfa sclaviei!
 Ingenuchiaȓi n'ó să mai fim!
 Cu Dumneȓeū şi bravul Rege
 Pre toȓi duşmani-ī biruim!*

*Din taīna care înfăşōră
 Al némurilor viitor,*

*Un cor de îngeri par-că 'ngănă:
O turmă mare și-un păstor!...*

*Stăpână pururea feciōră
Și maica fiului ceresc,
Alină doru-acestei patrii:
Unesce neamul Românesc!*

Al. Munteanu.

CASTELUL PELEȘ

Gémurile colorate

Regele, cu simțimîntul său estetic, a recunoscut îndată că gémurile colorate erau un element de neapărată trebuință pentru castel.

Nu e castel în lume în care întrebuințarea acestor gémuri să aibă mai multă unitate și să fie mai completă.

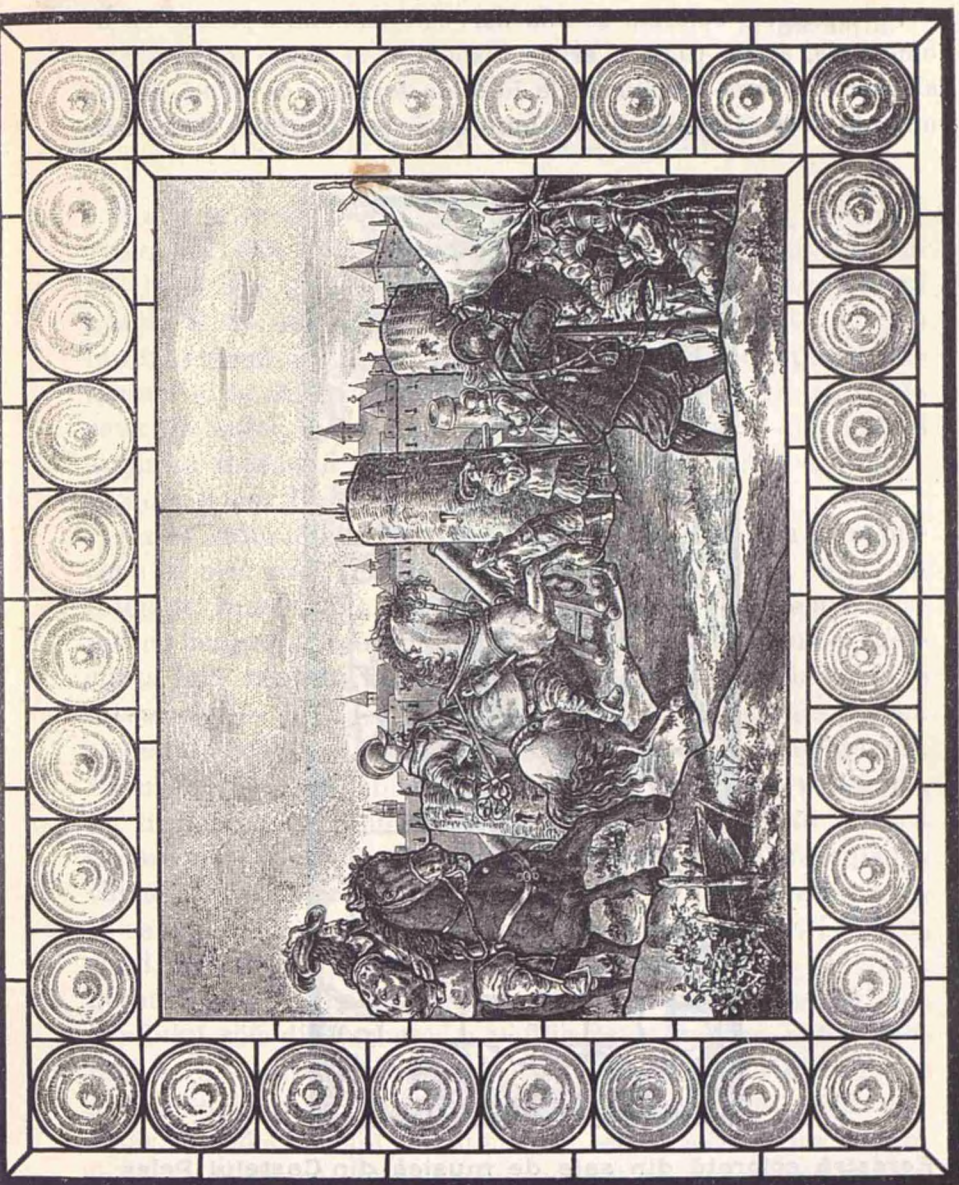
Patruzeci de artiști și de tehniciani au lucrat în timp de trei ani să execute aceste deosebite motive ale căror subiecte le arătase în parte Regele și Regina și ale căror schițe le-au cercetat cu deamănuntul.

Afară de acesta, toate încadrările acestor gémuri și ferestre sînt potrivite cu stilul castelului și sînt de o mare varietate în unitatea lor, mulțumită fericitei combinări de elemente luate din arhitectură, din zoologie, din botanică și din figura omenescă.

În coridore și prin galerii, la toate ferestrele, dai peste figuri grațioase de castelane, de părechii tinere care își dau flori și corone, de vînători — bărbați și femei — cu armele într o mână și cu șoimi pe pumni. În coridorul de jos alegoriile înfățișază științele și artele precum și puterile morale pe care se întemeiază prosperitatea și gloria națiunilor: Credința și Religia, Dreptatea și Legea, Studiul, Știința, Pictura și Sculptura.

La salonul cel mare ferestrele ele căror gémuri sînt lăsate albe în mijloc, ca să lumineze mai mult, au încadrări frumoase care simboliséză, cu cununile de flori și cu pomele lor, natura veselă, motiv foarte bine ales pentru o sală de serbări. Sus se află cele patru anotimpuri cari înfățișază în același timp și cele patru vârste.

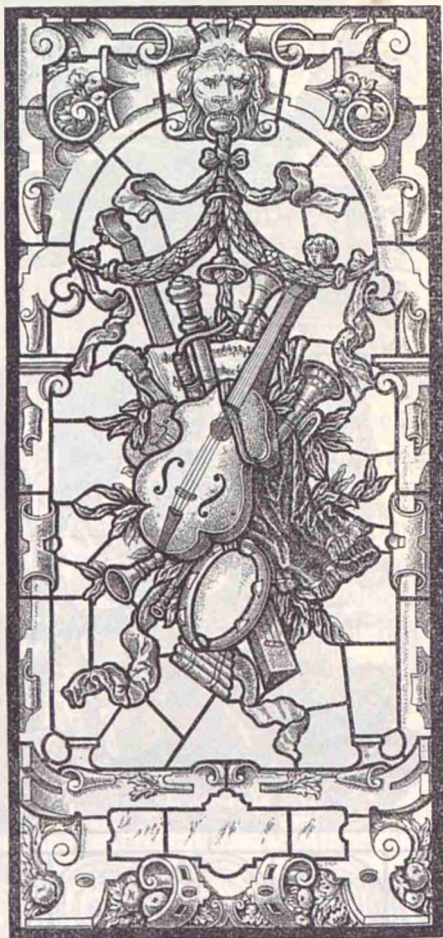
Dar din toate picturile pe geam, din castelul Peleș cele mai

Ferestră colorată din camera de culcare a Regelui (Castelul Peleş.)

adânc simțite și mai strălucitoare sînt cele care împodobesc sala de muzică. Subiectele sînt luate din poeziile lui Alexandri și din cele mai grațioase legende populare ale României.

Pe ferestrele colorate se află dar: istoria, natura, poezia, viața omenescă, artele păcii și artele războiului, și aceste reprezentări alcătuiesc o lume minunată de idei, de forme și de culori, vrednice de acest castel feeric. Și nu e nimic mai fantastic, de alt-fel,

Ferestră colorată din sala de muzică din Castelul Peleş.

când te gîndesci bine, de cît imaginile aceste de pe gém care par a avé ca și pietrele prețioase o viață misterioasă care ia parte la tóte fenomenele lumini: parcă es din umbră când se lumi-

năză de ziuă, scânteiază când le isbesce sôrele, se îngălbenesc când se duce, se întunecă de trece vre un nor și sînt fără viață, parcă, nôptea, dacă nu le dă luna reflecte de fantome.

L. Bachelin.

Mijlôce de propășire (1.)

Radu Mistrie. N'a bătut nimeni nici o darabană ; dar după vre-o trei zile, într-o Duminecă, iată că ne pomenim cu învățătorul cel tîner la horă, însoțit de primar, de preotul nostru și de altă lume. Tocmai isprăvisem noi de jucat o horă în două părți. Vedui pe învățător că se apropie de lăutari și le dîse să nu începă alt cântec, că are să spuie ceva ômenilor. Nouă ne cam veni cu supărare, dar cum îl audirăm începînd să vorbescă, ne făcurăm numai urechi.

Stan Rogoz. Ce vă spuneă, Stane ?

Radu Mistrie. Ca să-ți spun cuvînt cu cuvînt nu m'aș pri-cepe și nici nu e nevoie. Atîta îți spun că vorbeă ca un om înțelept. Intre altele spuneă că dacă țaranii aũ rămas înapoi cu munca pămîntului, cu crescerea vitelor, vina e nesciința lor; că dacă se găsesc ômenî cari să-î înșele, vina e tot nesciința; că dacă locuințele lor sînt rele, mîncarea rea și neîndestulătore, iar sărăcia mare, vina e tot nesciința lor. Pe urmă, le-a mai spus că omul, ca să fie cu adevărat om, nu trebuie să se gîndescă numai la el singur, orî să trăescă de ađi pe mâine, fără a seî din ce nîm de ômenî face parte, cât de mare e țara lui și pînă unde se întindeă altă dată, și ce datorințe și drepturi are după legile țării sale. Țăranul, când se îmbolnăvesce, alérgă la lécuri băbesci; îi cade vita bolnavă, nu scie ce să-î facă; are nevoie să scrie o scrisóre copilului seũ din armată, o petiție către primar, către sub-prefect orî către ministru, alérgă la alții și în loc să dea ajutor copiilor seî, ca să pótă trece cu ușurință șcôla, nici chiar la șcôlă nu și-î trimite. Tôte relele acestea nu se pot înlătură de cât când toți ômenii vor seî carte și acésta nu va fi atît de lesne, dacă ei nu vor avé plăcerea să învețe și să credă că aceea-ce li se spune e adevărat. In sfirșit ne

(1) Veđi No. 30 și 31.

mai spuse că el s'a hotărât să facă la școlă lecțiunii ómenilor cari vor voi să vie să-l asculte, séra înainte de cină, orí dupá cină, cum vor hotărí ómenii, și cine doresce să ia parte să spuie chiar de astădí, ca să se scie că se găesc în satul nostru ómení de trebă. Eú așteptam acésta și dísei:

— Eú sînt unul, d-le învățator! Toți își îndreptaseră ochii spre mine.

— Fórte bine, díse învățatorul. Altul care mai voesce?

— Și eú, d-le învățator!

— Insemnăză-mă și pe mine!

— Și pe mine!

— Și pe mine, se auđiră de odată o mulțime de glasuri.

O femeie întrebă sfíósă: dar femeile pot să vie?

— Invățatorul dete din cap în semn că pot.

Se făcu socotéla celor însemnați: se găsiră 20 de bărbați, 10 flăcăi, 6 femeí și câte-vă fete mari.

Ce să-ți mai spun? A doua dí, Luní, începurám pe sérá, lecțiile, întocmai ca și copiii. Mărturisesc, că-mí veneá fórte greú la început, și mai ales ciudat. Pe urmă mă obicínuií. Înțelegeam așa de bine explicările dascálului, că dupá șese luni sciam să scriú, să citesc, scíí nu tocmai bine, și să socotesc pe hártie. Acum, dupá un an de școlá, pot citi orí-ce și nu mai pot de bucurie.

Stan Royoz. Adevérat Stănică?

Radu Mistríe. Uítai să-ți spuiú că Dumineca și sêrbátó-rile mái mari, dascálul, preotul, une orí și doctorul pláșií, și veterinarul județului, ne țin cuvîntări la școlá. Când se întâmplá să lipséscă învățatorul, citim cu notarul, din reviste, din cărți de școlá și din alte cărți aflate în biblioteca satului o mulțime de cunoscínțe frumóse și de nevoie. Uíte, nene Radule, par-cá sînt altul acuma: pricep mái lesne orí-ce lucru, aflú din cărți orí-ce ímí place și orí-când voesc, deosebesc și eú cele bune de cele rele, și pot să-mí știú gospodária cu mái multá îngrijire.

*

Din cuvínțele schimbate între cei doi țáraní am ínțeleș destul de bine cât preț are un învățator, ca și-un preot, íntr'un sat, dacá sciú să atragá pe sátení către școlá. Lucrul de căpetenie este ca dínșii să nu isbésacă în obiceiurile lor chiar

de la început, ci din potrivă să se folosescă de ele, ca să ducă mai bine lupta cu nesciința.

Atârnă de destoinicia fie-cărui dascăl să câștige în partea sa pe țărani și mijlocele cele mai potrivite nu pot fi de cât sărbătorile școlare (cu elevii școlii rurale,) de tot felul, cântecele populare, coruri religioase în biserica satului, teatrul țărănesc (care lipsesce ađi cu desăvârșire ca practică, dar care are mai multe piese potrivite, scrise de Alexandri, Negruzzi, Caragiale, etc.) cuvântări în felurite prilejuri, și mai presus de toate buna-voință a dascălilor, fără de care nu se va face nimic.

Ca să sfârșesc, voiu mai spune că intru cât învățătorul și preotul, cei doi purtători ai luminei în poporul de la sate, vor rămâne străini de lumea în mijlocul căreia trăesc și nu o vor ajuta cu cuvântul și cu fapta, n'au lucrat îndestul pentru binele și propășirea patriei. Să nu se uite nici odată că dacă voim să ne ridicăm țara și nemişul, nu trebuie să pierdem nici un moment din vedere deșteptarea și propășirea miliónelor de brațe muncitoare.

Cine voesce, póte; și această, dicătoare cuprinđetőre de mult adevăr, li se póte aplică cu drept cuvânt și inimoșilor noștri învățători și preoți.

Gr. Teodossiu.

SERBARI ȘCOLARE

În sêra ăilei de 28 Martie a. c., din inițiativa sub-semnatului învățător-diriginte al școlii din comuna Vădăstrița, județul Romanai, s'a dat o frumoasă serbare școlară în salónele școlii, în ajutorul copiilor săraci ai școlii.

Au luat parte la această serbare învățătorii școlilor din apropiere, precum și mai multe persoane notabile din comună.

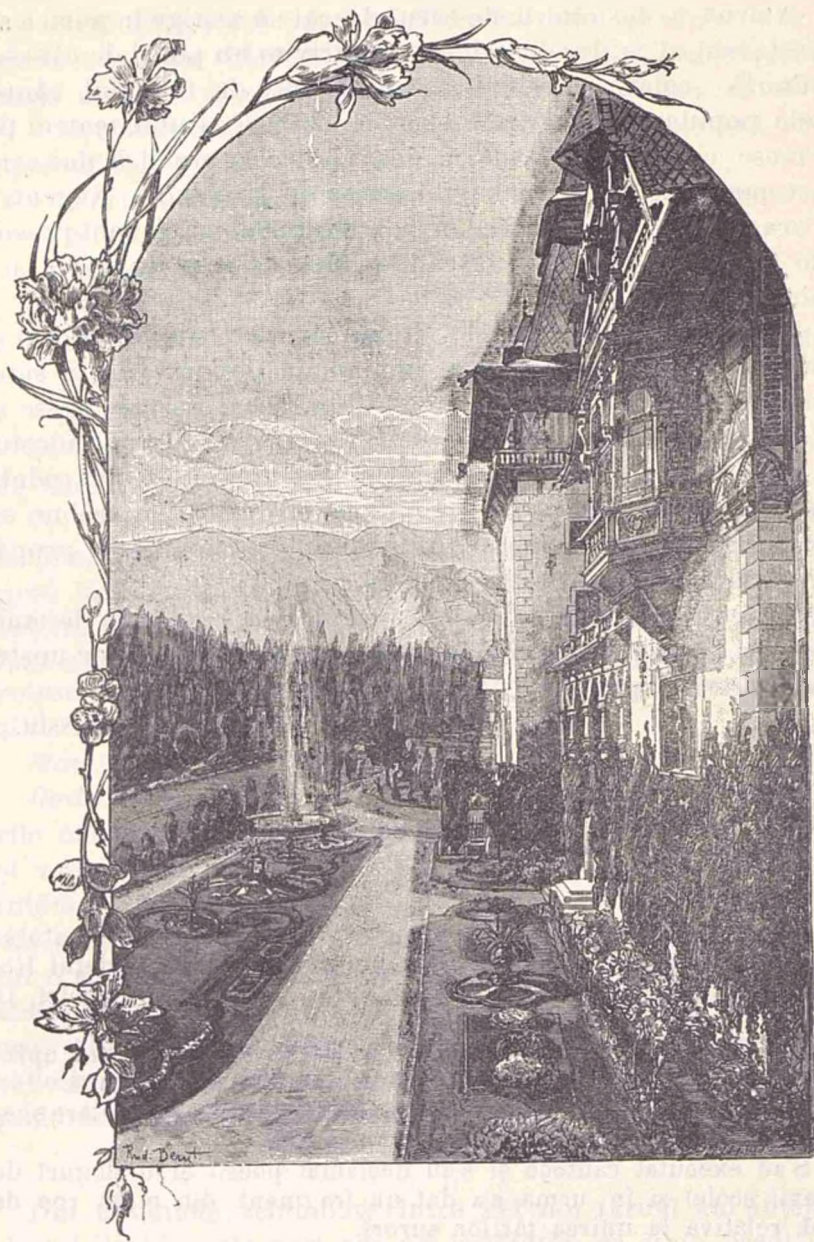
S'a ținut cuvântări asupra însemnătății serbărilor populare școlare și asupra obligativității învățămîntului.

S'au executat cântece și s'au declamat poezii și dialoguri de elevii școlii și în urma s'a dat un fragment din piesa 100 de ani, relativă la unirea țarilor surori.

Serbarea a avut o reușită admirabilă.

Ión Tănăsescu

Dirigintele școlii.

Vederi din Sinaia: Grădina din fața Castelului Peleş.

Librăriile Rurale

— O lămurire —

Ideia publicată de subsemnatul în «Albina» pentru înființarea «Librăriilor rurale» cu o nemăsurată mulțumire sufletescă, ved că își are ecoul dorit în sufletul fraților mei de muncă.

Sîntem însă în divergență de păreri asupra locului unde aceste instituțiuni se pot aședa.

S'aŭ dat soluții prin diare și prin «Albina» No. 26, dar să vedem dacă aceste nouă propuneri sînt bune și să lămurim și tendința ideii noastre.

Țăranul nostru astăzi nu cunoșce de cît agricultura ca ocupațiune pentru existență, dar și pe acesta o practică într'un mod cu desăvârșire rudimentar.

Pentru el industria, alte ocupații rentabile și mai ales comerțul, pe care streinii ce ne-aŭ subjugat economicesc, îl profesă cu mult succes, este necunoscut cu desăvârșire.

În privința comerțului, mai ales noi Moldovenii sîntem foarte înapoiati, totul e în mîna Jidanilor, cari ne-aŭ copleșit nîmul și subjugat materialmente.

Comercianții de la sate — în rari excepții — nu vînd de cît otrăvitorul rachiū.

În contra acestei dăunătoare beături, astăzi pe tôte căile și mai ales în colonele prețioase «Albine» se duce o serioasă campanie și să sperăm că în curînd vom scăpa de această plagă care ruineză vлага nîmului nostru.

Dar pînă cînd se va ajunge la acesta, nouă învățătorilor ni incumbă înalta datorie de a combate negoțul cu băutura care ne duce spre peire și a arătă că nu se pôte câștigă numai pe această cale, ci se pot realisa beneficii relativ bune și într'un chip mai onorabil, schimbând întru cît-vă actualele crășme în librării rurale.

Să îndrumăm nîmul nostru spre comerț, căci acesta constituie o bună parte din bogăția unei țări și emancipează națiunea pe ca'e economică.

Dar să vedem dacă se găsește alt loc pentru sediul librăriilor propuse a se înființa:

a) Vre-o dughenă cu mărunțișuri nu se află în sate, căci Românul și în special Moldovenul nu-și bate capul cu asemenea negoț; și dacă pe ici colea se găsește, apoi aci sînt stăpîni Ebreii, Grecii și alți vampiri ai satelor și pe aceștia n'aș dori a-i încuraja.

b) La primării nu pôte fi «librăria rurală» cînd dejă s'a dovedit sub imperiul legei vechi de cîte abuzuri nedemne erau capabili funcționarii comunalî însărcinați numai cu vinderea cărților și rechisitelor școlare.

c) Cît privesce afirmarea că în privința acesta nu trebuie

așteptat tot de-agata de sus și că noi putem face depozite de cărți didactice și să le vindem copiilor, bună și filantropică idee, dar iată ce dice Art. 69 din legea instrucțiunii:

Este interzis institutorilor și învățătorilor exercițiul orî-cărui comerțu și al orî-cărei profesiuni incompatibile cu demnitatea caracterului lor sau cu îndatoririle profesiunei.

Este de asemenea interzis direct sau indirect a vinde elevilor cărți sau furnituri școlare.

Iată dar, că toate ipotezele puse de colegii mei cad și rămâne pentru înființarea librăriilor rurale ca noi învățătorii să lucrăm cum va fi mai bine și mai prielnic, căci e o chestiune care-și are importanța ei și pentru care cred că nu s'a ȳis ultimul cuvînt.

Nicolae I. Ripénu.

Tabăra-Bivolari, Iași.

FRIGURILE

Semnele bólei.

Vin cu frig, tremurături, sete mare, apoi înădușală și durere de cap, alte orî numai durere de cap când și când (sóre sec.)

Doctoriile ce trebuesc.

Se vindecă : 1) cu curățenia stomacului, apă de pelin sau chinină (praf alb) de la primărie sau spițarie.

Descântecile fac rău că lungesc bóla.

Cum să se întrebuișteze doctoriile.

Curăță stomacul cu un praf de sare amară, topită într'un pahar cu apă. Apoi ia chinină cât încape într'o cójă de alună, îndesată, ia-o înfășurată în fójă de țigară când nu ai friguri. Pentru copii jumătate. De nu ai chinină, fierbe în ólă un pumn de mucuri verđi de pelin, cu o jumătate oca apă, pîna sécă pe jumătate, stórce pelinul, lépădă-l, și ȳema strecurată de 3 orî prin tulpan, pune-o într'o sticlă și ia 4 linguri pe ȳi. Mănâncă lapte bătut și ouă, alt nimic. Feresce-te tare de fructe și mâncări sárate.

Th. Zaharescu.

Defilarea prizonierilor turei pe dinaintea Principelui Carol.
(După tabloul de N. Grigorescu.)

De ce Români se însoră mai târziu de cât străinii?

Să cercetăm puțin și să vedem de ce tinerii români se însoră la vîrstă așa de înaintată? Mulți susțin că învățăturile sînt cauza. Acesta nu pöte fi, căci un tîner pînă la 23—24 de ani isprăvesce studiile; ce face el pînă la 30, 35 de ani, vîrsta la care tineretul nostru cult se gîndesce la însurătore? Imi veți dice că strînge bani, să aibă cînd se va însură, căci femeile sînt luxoase, așa le-a eșit vorba. Pöte să fie adevărat, dar pentru puțin. căci cei mai mulți nu au averi cînd se căsătoresc. Causele că Români se însoră târziu, nu sînt nici învățăturile, nici că strîng avere, causele sînt altele.

Să urmărim pe un tîner, de la vîrsta de 24 de ani, de cînd ș'a isprăvit studiile și să vedem ce face el pînă la 30, 35 de ani?

Cum a terminat facultatea ori altă școlă specială, căci vorbesc numai de acei tineri cari au carieri formate, și a intrat în lumea mare, se introduce prin câte-vă familii, unde petrece de minune, toți îl laudă. Alte câte-vă familii auzind de el căută să-l atragă, să-i aibă cunoscința. Se introduce și pe-acolo, e cam mîndru că-i foarte căutat.

Multe distracții și nopțile nedormite îi sdruncină sănătatea, devino palid, a trecut de 30 de ani, adese ori îl veți pe la băi, își face singur reflecții, de multe ori își dice: am fost un prost. Fiind bolnav, nervos la culme, în vîrstă și fără avere, se gîndesce la însurătore. Se însoră, ia o fată tîneră, probabil cu mult mai tîneră ca dînsul, merge vre o cățiva ani, bietul bărbat, cam sdruncinat în sănătate, îi trebuie liniște, căutare, ceea-ce nu se potrivește cu jumătatea d-sale de 20 ori 21 de ani, de aici urmează neînțelegeri, certuri, nepotriviri de caracter, sfârșesc cu divorțul.

Ce l-a tăcut de nu s'a însurat mai tîner? Distracțiile prin familii, pe lîngă distracțiile publice. Cu atâtea distracții cum să te mai însori?

O națiune ai cărei fiți se însoră de tineri, cu forțele vitale nesleite, e o națiune viguroasă, o națiune cu viitor. Insurătorea de tîner, culcarea de vreme și scularea de dimineță sînt trei factori, cari prelungesc viața, cari dau sănătate.

Bătrânii își dedeau bine socotela de acești factori, aplicîndu-l cu sfințenie. Tineretul de astăzi a început a devia de la asemenea datorii. Acesta nu pöte fi de cât în dauna țării, în detrimentul nemului românesc. Numai pădînd condițiunile de mai sus străinii se înmulțesc în mod spăimîntător. La fie-care casă veți câte-o pusderie de copii desculți, desbrăcați și flămânzi,

însă cu mult mai sănătoși, mai robuști de cât copiii de român. Acesta se datorește în parte și faptului că tatăl străin însurându-se de tiner, n'a avut sângele stricat, transmitând și copiilor lor un sânge curat, de aceea copiii de străin sînt mai rezistenți și la multe boli de cât copiii de român.

Insurați-vă mai tineri, voi fiil acestei țări, de vroii să nu aveți copiii bolnăvicioși, slăbănogi, anemici, etc., căci știut este că boalele ereditare se transmit din tată în fiu și așa mai departe și sînt nevindecabile orî-cât ar cheltui un tată.

N. Bibiri

Institutor, Bacău.

LOCUIŢA PORCULUI

orcul, ca și cele-l-alte animale domestice, pentru a fi la adăpost, ferit de căldură, frig, vifore, ploii, etc., are nevoie de locuință.

Locuința porcului, poartă numele de *cocină*. Ea trebuie să întrunească câte-vă condițiuni, fără de care, nu numai că nu ar fi folosii animalului, dar ar pute chiar a-i fi vătămătoare.

Se va căută ca cocina să se clădească la ore-care depărtare de casa omului; această măsură este bună. atăt pentru om, care este ast-fel scutit de mirosul neplăcut ce se desvoltă în cocină, cu totă curățenia ce s'ar face, cât și pentru porc, mai ales pentru acela ce este supus îngrășărei, și care s'ar găsi neliniștit, prin prezența desă a omului și prin sgomotul ce produce gospodăria sa, neliniște ce este cunoscut că îi stânjinesce îngrășarea.

Pămîntul pe care se va construi cocina, va fi sănătos și uscat. Fața cocinei este bine a a fi îndreptată spre mēdă-qi, în localitățile muntose; spre Nord, în localitățile de câmp. Prin această aședare, micșorăm întru cât-vă puterea frigului iernelor prea gerose și mai ales a marilor căldurii din timpul verei, căldurii cari fac pe porci a suferi mult.

Mărimea unei cocine, trebuie a se judecă după numărul animalelor, după talia și etatea lor. Pentru un porc adult, de talie mijlocie, o cocină ce ar avé o lungime de doi pași și o lărgime de un pas și jumătate, este îndestulătoare; pentru o scrófă de prăsilă însă, ea va fi ceva mai mare.

Pardoséla cocinei pôte fi de piatră sau cărămidă, sau de lemn. Trebuie să fie acoperită ca să se scurgă apa și să se pótă ținé curată.

Pórta va fi potrivită de mare, pentru ca animalul să nu fie supérat la eșire și intrare, mai ales scrófele de prăsilă. Cele-l-alte deschidéturi, ce se fac în scop de aerisire sau luminare a cocinei, vor fi aședate la 1 metru și 50 centimetri d'asupra podinei.

Cocina se va ținé tot-d'a-una curată, schimbându-se așternutul cât este cu putință de des. Este o idee greșită, de a consideră porcul ca exemplu de animal murdar, și că n'ar suferi întru nimic stând în necurățenie. El, dintre tóte animalele domestice, afară bine înțeles de câine și pisică, este singurul care ese din locuința sa, când nu este închis, pentru a-și face necesitățile. Dacă porcul are straniul obicei de a se tăvăli prin noroiu sau mocirle pe căldurile mari, acésta o face de nevoe. Să i se puie apă curată și se va vedea că el, se va scăldă în ea cu plăcere. Așa dar, curățenia cocinei, ca a orî-cărei alte locuințe animale, se impune pentru reproducerea, îngrășarea și sănătatea porcilor ce-î crescem.

Irimia Popescu.

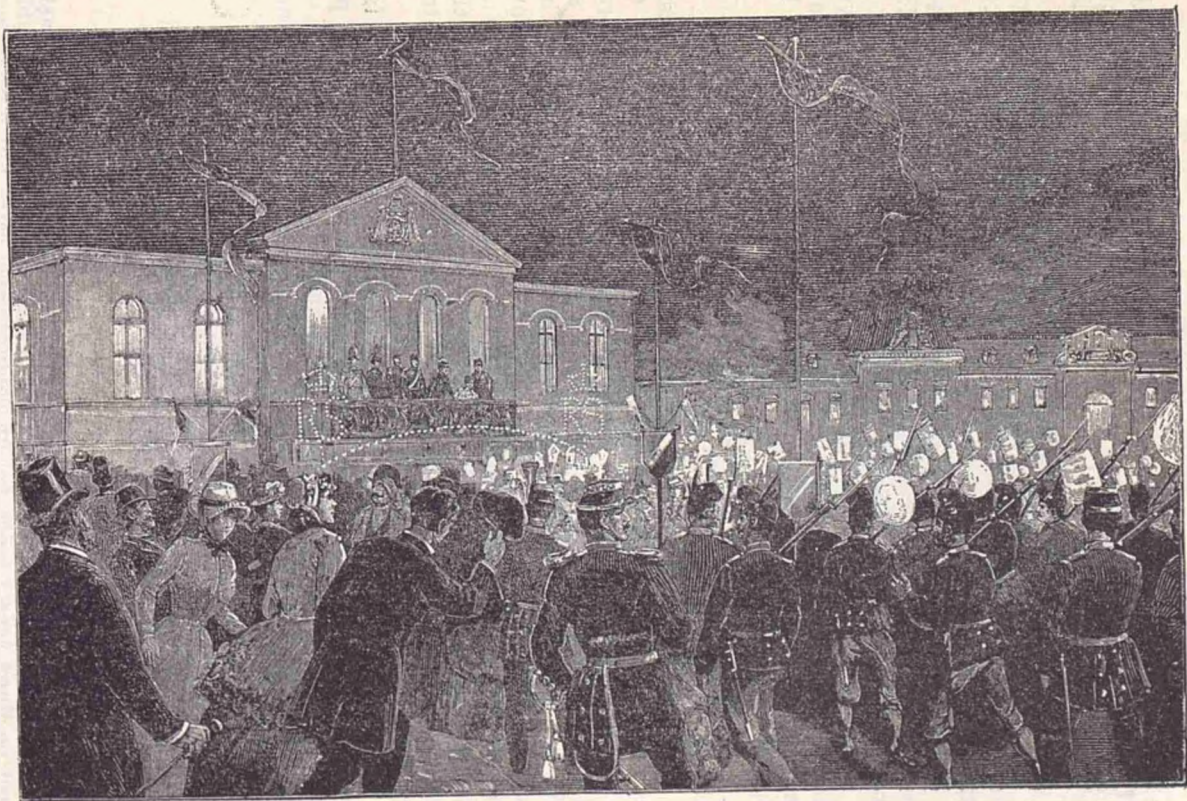
Medic-Veterinar.

PENTRU COPII SĂRACI

În séra zilei de 28 Februarie s'a dat un bal în comuna Cloșani, județul Mehedinți, pentru a veni în ajutorul copiilor săraci. Elevii școlei sub conducerea harnicului învățator N. Argintaru, au executat diverse cântece.

*

La 10 Ianuarie a. c. toți învățătorii din județul Muscel au fost chemați la reședința plaiului Nuceșora la Nimăeșel, unde s'au împărțit pentru fie-care comună din partea prefecturii bani pentru ajutorarea copiilor săraci.

O retragere cu torțe.

SOCIETĂȚI CULTURALE

La 1 Noembrie 1898 din inițiativa d-lui revisor școlar de Ilfov și a dirigintei școlii din Radovan s'a format cel dintâiu cerc cultural în județul Ilfov din învățătorii plășilor Negoești Oltenița.

Acest cerc numit «cercul Gheorghe Lazăr» al învățătorilor din județul Ilfov, se adună odată pe lună în fie-care comună a învățătorilor din acest cerc și se țin conferințe.

Pînă în prezent aceste conferințe au dat rîde foarte bune, căci în fie-care comună unde ne-am adunat, localul școlii eră plin cu sătenii adunați de preotul și învățătorul local.

Acest cerc are ca președinte activ pe Simion Basilescu învățătorul diriginte al școlii din comuna Radovan, iar ca secretari pe Al. Dumitrescu, învățător la Crivăț și T. Stere învățător la Aproz.

* * *

În comuna Gherghița din județul Prahova s'a înființat o astfel de societate. Ea poartă numele ilustrului și nemuritorului C. A. Roseti și s'a înființat în urma sfatului și îndemnului onorabilei Administrațiuni a Domeniilor Coronei în capul căreia se află cel mai zelos luptător pentru luminarea țărânilor, Ion Călinderu, și prin inițiativa unui comitet compus din 7 persoane. Din acest comitet n'a lipsit nici învățătorul Ion Bădulescu și nici preotul D. G. Sachelarie, cari în tot-d'a una au știut și știu ca cercul activității lor nu trebuie să se mărginească numai între pereții școlii și ai bisericeii.

Scopul acestei societăți este îndoit: 1) a încuraja și a îndemna poporul în munca lui pentru existență și 2) a ajuta pe cei adulți și pe copiii săraci la învățătură.

Ne bucură înființarea acestei societăți și îi dorim un bun succes și o viață lungă.

A P E L

Subsemnatul Mihail V. B. Flores, învățător al școlii din com. Ciomașii, cătunul Itescii, județul Bacău, vedînd necesitatea înființării unei bibliotecii pe lângă această școală, fac un călduros apel către toți d-nii proprietari, autori, editori, librari a veni în ajutor pentru ajungerea scopului.

Numele tuturor donatorilor se va publica în Buletinul oficial a Ministerului.

Mejestățile Lor Regele și Regina la vânătoare.

Comunicare

DIN PRICINA BEȚIEI

În seara zilei de 21 Martie 1899, Ion Alexa, servitorul școlii din cătuna Hârșoveni, după ce beuse la o cărciumă din sat, s'a îndreptat spre casă. Pe la orele 12 din noapte, numitul Ion Alexa, a ieșit din casă, în nesciința soției sale Catinca, îndreptându-se spre o fântână din mijlocul satului. Aici a căzut cu capul în jos în fântână. În fântână a stat pînă ziua, unde a fost găsit de un băiat, care venise la apă. Acesta a înștiințat pe mai mulți locuitori, cari au scos cadavrul.

Procurorul, a fost înștiințat la moment, dar fiind-că nu era nici un cas de bănuială, a dat ordin de înmormîntare.

E de remarcat că Ion Alexa, suferea de «pelagră», care împreună cu altă bôlă «beția», i-au cauzat mórtea.

Feriți-vă de beție!

Constantin Tănase
Învățător, com. Poenesci, Vaslui.

Serbare de 8 Aprilie

Ziua nasterii M. S. Regelui Carol I s'a serbătorit la gimnasiul «Tudor Vladimirescu» din Târgu-Jiu, după următorul program.

La orele 9 $\frac{1}{2}$, profesorii și școlarii s'au întrunit în amfiteatrul gimnasiului.

- 1) Corul a cântat, «Dragă țară».
- 2) «Mirele României», poezie decl. de Nic. Popescu, Brădiceni, cl. III.
- 3) Corul, «Saltă Române».
- 4) «Românul» poezie decl. de M. Păunescu, cl. IV.
- 5) Corul, «Fiii României».
- 6) Vorbire despre însemnătatea zilei, viața și faptele M. S. Regelui, ținută de prof. P. Papahagi.
- 7) Corul, «Deșteptă-te Române».
- 8) «Hora de la Plevna» decl. de V. Burdulescu, cl. IV.
- 9) Corul, «Imnul vînătorilor».
- 10) «Stêua României», poezie decl. de Iancu Archir, cl. IV.
- 11) Corul «Trăiască Regele».

Către d-nii cultivatorii de moși

La «ferma model Studina» în 1 Aprilie a. c. au terminat practica de 18 luni prescrisă de legea învățămîntului profesional, 22 elevi absolvenți ai școlii practice de agricultură.

După informațiunile câștigate, acești tineri sînt bine pregătiți pentru exploatarea rațională a moșiilor, deci pot aduce bune servicii proprietarilor ca logofeți, epistați ori comptabili.

Administrația fermei, bucuros primesce asupra-și sarcina să dea proprietarilor concurs la angajarea acestor tineri.

De dorit ar fi ca acestor tineri pentru care Statul jefsece, cari anume sînt crescuți pentru lucrarea pămîntului, să li se dea cuvenita atențiune și teren să dovedescă prin faptă ce pot și ce știu.

FAPTE LAUDABILE

Aduc prin acesta mulțumiri căldurose d-lor locot. I. Măinescu, și căpitan D. Iliescu, ambiî proprietarii în comuna Căpreni, Dolj, pentru interesul ce pun întru susținerea și înălțarea săténului prin școlă.

Cel d'întăiu a cumpărat portretele Suveranului, precum și o hartă a României.

Apoi atât d-sa cât și d-l căpitan D. Iliescu, cumnatul d-sale, vedënd lipsa unui teren necesar pentru construirea unui nou local de școlă precum și pentru lucrările agricole ce le prevede legea învățămîntului primar, au donat în centrul comunei locul cel mai bun din proprietatea d-lor, în întindere de două pogone, pentru urmărirea aceluî scop.

Fapta în sine, oglindese destul de bine aspirațiunile acestor donatori și cred că sînt dispensat de a mai da eû explicațiunî. Fie întru ceas bun!

Iliescu Dumitru

Dirig. școlii din com. Căpreni-Dolj.

MULTUMIRI

Dirigintele școlii din comuna Taslău, jud. Némțu, mulțumesc următoarelor persoane cari au donat cărți bibliotecii din acea comună.

Administ. Domeniilor Coronei; A. D. Xenopol, V. C. Buțurênu, C. Bujor D. G. Cădere; Iliescu și Grossu, librari.

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

Răsboiul nostru pentru nealârnare, povestit pe înțelesul tuturor ediția II-a, de cunoscutul scriitor și colaborator al nostru G. Coșbuc.

Acastă lucrare formând un volum de 284 pagini sau 18 côle, pe hârtie galbuie, format octav, este cea mai estină carte literară din câte au apărut la noi, necostând de cât 95 bani. O recomandăm cu căldură cititorilor noștri de ôre-ce în ea se găsec multe lucruri folositoare și e plină de învățături pentru nêmul nostru.

Toți cititorii revistei nôstre, își-o pot procură prin administrația nôstră, contra costului de 95 bani. Ceî-ce ne-ar trimite costul pentru 6 exemplare, au al 7-lea exemplar gratuit.

Răspunsuri la întrebările din No. 23.

Au răspuns la o singură întrebare.

Vasile Rusu, (Sucéva); Ivan Dumitrof, com. Bașchioi, (Tulcea); Pr. G. Marinescu, catunu Horezu, (Romanași); Constantin Gh. Vasilatu, com. Șocariciu, (Ialomița); Bety Thirer, com. Rosnov (Némțu); N. Niculaescu (T. Măgurelo); Lebedev P. Ecaterina (Tulcea); C. Gregoriu, Clocești-Mândra (Teleorman); M. Spaimă și St. Furnescu, Blagesci, (Tutova); Hristache N. Dumitriu, (Brăila); Popescu M. Ión, com. Rădesci, (Olt); Dragomir Arbunescu, Cămpuri, (Putna); Gheorghe Ciobotaru, Ivesci, (Tecuci); I. Puirescu, (Sălcuța); Ghiță Popa, D-șóra Alcsândrina Preot Vasilescu, și d-na Popescu, (Ivesci).

Au răspuns la două întrebări:

C. Antistescu, Miroslăvesci, (Sucéva); Stroescu, (Bârlad), Nicolau Maria, (Iasi); L. Hudic, (Roman); I. Nicolau (Brăila); Gheorghe Exarho, com. Jărlău, (R.-Sărat); Paul G. Rătescu, (Tulcea); Petre Iliesu com Frățilă (Ploesti); Vasile Gh. Axinti, Ivesci, (Tecuci); V. I. Vasiliu, Corbița, (Tecuci); Dragan K. Dragan, (Bașchioi); T. V. Roman, (Focșani); Mihail V. Russu, (Caiutu); Sofia Caloenescu, (Buzeu); Athena Danielenu, (Tecuci); Pr. Stellan Po-

pescu și D. Popescu, com. Sângeru, (Prahova); Or. Poppescu, com. Piscu, (Dolj-Jiù); I. Baci, com. Sculeni, (Iași); M. Damian, (Nâruga-Vrancea); Dimitrie Șelariu, (Roman); Ion Baci, comuna Sculeni, (Iași); I. Niculescu, Laza (Vaslui).

Aù răspuns la trei întrebări:

R. N. Hoitan, (Prahova); I. Teodorescu, com. Cocargena, (Ialomița); Ștefan Negoescu, (Ifov); Dumitru și Elena C. Ionescu, (Loco); P. M. Popescu, (Telejenu); Traian N. Constantinescu, com. Luncavița, (Tulcea); Albert Hussar, (Loco); S. Solineschi, com. Umbrănesci, (Tecuci); Costică Nicolescu, (Loco); Iancu D. Untaru, (Brăila); I. Oniciu comuna Lăleșci, pl. Tutova, (Tutova); Nicolae I. Nedelcu comuna Soveja (Putna); Dora I. Miteșcu, (Craiova); Enăcachi A. Negrea, com. averesci cât. Tăbălăești; Paraschiva Ghiorghiu Brăza de sus, (Prahova); Eugeniu A. Steriade, (Loco); Sterea C. Ghiorghiu, (Putna); A. Constantinescu, (Loco); Const. C. Polizu, (Odobesci); A. Sebidov, comuna Bașeloi, (Tulcea); Pr. D. Sorescu, com. Potlogi, (Dâmbovița); Ionel Bărbucenu, (Loco); Nicolae N. Popescu, comuna Dișesci (Prahova); Iacob Gogan, (Buzeu); I. Rușescu, (Nedeia); C. Iureșescu, com. Vela, (Dolj); Natalia I. Lupu, Mitoc, (Dorohoiu).

Aù răspuns la patru întrebări:

Paroh Ștefan Graner, (Scoposeni); D. Ciocianu, (Buzeu); Pr. C. Iliescu, com. Tințesci, (Buzeu), I. Constantinescu, Brănesci, (Gorjiu); Pr. V. Constantinescu, Tatulesci, (Olt); I. G. Breabău (Iași); Din Suhuleț (Vaslui); Gr. Ghiorghiu, Călinesci, (Botoșani); Ștefan Focșăneanu, (Tecuci); Gr. Păunescu, com. Burila-Mică, Mehedinți); Gh. Caderenu com. Buholnița, (Nemțu); N. Bumbăcescu, com. Botoșesci, (Mehedinți); Matache Miulescu, Văleni-de-Munte, (Prahova); S. Dăscălescu, Grecești. (Mehed.); N. Pieptu, (Vaslui); Nicolae Zaharia, (Ploesti); P. Cristescu, com. Pielea, (Teleorman); Ion Priscenu, (Olt); Leon Chihaiia, (Fălciu); B. Georgescu, (Vlașca); P. P. M. com. Potelu, (Romanați); Ion Georgescu com. Gostăvețu (Romanați); N. Ștefănescu, (Vâlcea); D. Rădulescu, com. Stănescii de Cerna, (Vâlcea); Maria Ionescu, (Teleorman), B. Noisiver, (R.-Sărat); Pr. paroh D. Petrescu, Zoiță, (R.-Sărat); Sterian Gongopol și Harelia Demetrescu, (Cerna-Vodă); Nicolae I. Vasiliu com. Negresci, (Vaslui); Dișescu Contandin, (Loco); G. B. Vancu, (Prahova); Ion I. C. Petrescu, (Loco); D. Giurgescu, (Mehed.); Al. V. Dessila, (Hermezeu).

Aù răspuns la unei întrebări:

Dimitrio D. Burdulescu, (T. Jiu); George I. Cârnu, (Tulcea); Paroch Petru Ionescu com. Gubanca, (R.-Sărat); Coraliu Iordan, (Loco); Gh. Nicolau, Bucov, Adunați, (Teleorman); D. M. Lupescu, (Iași); D. Boldescu, com. Galbeni, (Roman); Costică P. Bănicescu, Cămpulung, (Muscel); Vasile Petculescu, (Pitești); Nestor Florescu, înv.ț. Islas, (Romanați); Elena I. Popescu, com. Atârnați, (Teleorman); Mateescu P. (Loco); Const. Coman, Șulei, (Argeș); V. Costăchescu, com. Săldănesci, (Suceava); Florian Mateescu, (Loco); Paroch V. Chiriac, (Roman); Gheorghe Ionescu, (Tulcea); M. Cărlan, (Valea Boului); Ion P. Tonescu, Hulubesci, (Dâmbovița); Gh. Florou Cașin (Bacău); George Stan, (Bacău); Ion N. Lupu înv.ț. Crasnaleuca-Mitoc, (Dorohoiu); P. Greculescu; I. Bibiri; Ion Pruteanu, (Bacău);

Aù răspuns la șase întrebări:

George C. Dobrenu, (Ploesti); I. Glod, (Tecuci); Spiridon Miricescu, (Ploesti); Ion Popescu, (Focșani); I. Neculau com. Ciortesci, (Vaslui); M. Alexandrescu, (Buzeu); G. E. Ionescu, (Bărlad); Fănică Boșnacu, (Ploesti); Andrei Șonescu, (Ploesti); I. Părcălăbescu, (Craiova); Ana Părcălăbescu, (Calafat); Dinescu G. (Craiova); Tache Constantinescu (Ploesti); Stoianescu Const. (Craiova); Nicolae I. Mihăilescu, (Galați); I. Paraschivescu, (Galați); O. Negos, (Brăila); Ion Stănescu, (Caracal); An. Popescu, (Ploesti); Ion N. Blezu și Ionescu C. Ion, (R.-Sărat); Filip de la Văleni, (Ploesti); Gheorghiu N. Vasile, (Galați); Atanase D. Mână, (Caracal).

(Va urma)

A V I S

După cum am înștiințat prin numerile precedente, cu numărul 31 al revistei am suprimat trimiterea tuturor celor ce au fost neplătiți pe anul trecut. Acei ce ar fi plătit abonamentul, sînt rugați a ne comunica numele și funcțiunea persoanei cui a plătit și timpul când a plătit. D-nii abonați neplătiți încă pe anul curent, sînt rugați a achită de urgență pentru a nu suferi întrerupere în trimiterea revistei.

POȘTA REDACȚIEI

Pr. C. Georgescu, com. Smeenii, jud. Buzău. — Abonamentul sf. văstre achitat pe anul II cu chitanța No. 13.751.

Ión Prutenu, elev lic. Bacău. — Idem 13.834.

Al. Teișanu, Dăbuleni, Romanați. — Idem 13.805.

Pr. D. Zlătenu, Băleni-S. Dâmbovița. — Idem 13.685.

M. Popescu, învăț. Măgureni, Prahova. — Idem 13.912.

Agapie Popescu, Glodenu-Sărat, Buzău. — Pe anul I sînteți achitat cu chitanța No. 8.964, trimeteți pe al II.

Mircea I. Alexandrescu, str. Roseti No. 5, R.-Sărat. — Pe anul I achitat cu chitanța No. 8.990, rugăm trimeteți și pe al II.

D-lui P. Marinescu, învăț. Ghindenii, Dolj. — Abon. d-văstră achitat pe anul II cu chitanța No. 13.661, pe care am trimis-o cu altele d-lui revisor.

Pr. Gr. Constantinescu, Gara Caiuți. — Abonam. pe anul II achitat cu chitanța No. 13.946, căutați-o în revista cu No. 31.

N. Popescu, Primar, Terpezita, Dolj. — Abonam. d-văstră pe anul II achitat cu chitanța No. 13.932, trimis numărul cerut, vă mulțumim.

Herman Siegendorf, Gugescii Fălcii. — Abonam. d-văstră pe anul II achitat cu chitanța 13.914.

S. N. Andreiovicii, Giurgiu. — Idem chitanța No. 13.370. Nică odată n'am făgăduit premii numai cu plata abonamentului, ci am oferit cărți cu *prețul pe jumătate* pentru abonații plătiți.

Pr. G. Samoilescu, Domnescii, Muscel. — Am primit pentru Pr. Lupeșcu și liberat pe anul I chitanța No. 9.011, iar pe primele 6 luni anul II chitanța No. 18.943, suprimându-i trimiterea. Vă mulțumim de sprijinul ce ne dați și vă rugăm stăruiți de cei-l-alți.

Pr. Ch. P. Dobrénu, Ploescii. — V'am trimis chitanța No. 13.937 și 13.938. D-l Vasile Ch. Dobrénu e ne plătit pe anul trecut, bine-voiți a-l achita.

Prețul cerealelor din târgul Brăila

Iată în resumat prețul mijlociilor cu care s'a vîndut cerealele în târgul din Brăila, de la 1—9 Maiu st. v.:

	Prețul maxim. la hect. socot. in kgr.	Prețul mijlociilor la hect. socot. in kgr.	Prețul minim. la hect. socot. in kgr.
Grâu.	11,10	10,60	8,40
Porumb	7,10	6,15	5,96
Porumb roșu	7,15	7,00	6,00
» colorat.	6,35	6,00	—
Porumbul suta de kgr. s'a vîndut cu		7—8 lei,	— cent.
Cincuantin	»	9	20 »
Ovășul	»	11	60 »